

SÖZCÜKLER

ÇEVİRİ: SELAHATTİN HİLÂV

19.BASKI

♥ can
modern

JEAN-PAUL SARTRE
SÖZCÜKLER

Can Modern

Sözcükler, Jean-Paul Sartre

Fransızca aslından çeviren: Selâhattin Hilâv

Les mots

© 1964, Éditions Gallimard, Paris

© 1997, Can Sanat Yayınları A.Ş.

Tüm hakları saklıdır. Tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında yayıncının yazılı izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

1. basım: 1997

19. basım: Kasım 2024, İstanbul

Bu kitabın 19. baskısı 1 000 adet yapılmıştır.

Dizi editörü: Şirin Etik

Sanat yönetmeni ve kapak tasarımı: Utku Lomlu / Lom Creative (www.lom.com.tr)

Baskı ve cilt: Vizyon Basımevi Kağıtçılık Matbaacılık ve Yayıncılık

San. Tic. Ltd. Şti.

Beylikdüzü O.S.B Mah. Orkide Cad. No: 1/Z Beylikdüzü-İstanbul

Sertifika No: 52098

ISBN 978-975-07-6479-0

CAN SANAT YAYINLARI

YAPIM VE DAĞITIM TİCARET VE SANAYİ A.Ş.

Maslak Mah. Eski Büyükdere Cad. İz Plaza Giz, No: 9/25 Sarıyer/İstanbul

Telefon: (0212) 252 56 75 / 252 59 88 / 252 59 89 Faks: (0212) 252 72 33

canyayinlari.com

yayinevi@canyayinlari.com

Sertifika No: 43514

JEAN-PAUL SARTRE
SÖZCÜKLER

OTOBİYOGRAFI

Fransızca aslından çeviren

Selâhattin Hilâv

♥can

Jean-Paul Sartre'in Can Yayınları'ndaki diğer kitapları:

Bulanık, 1981

Duvar, 1994

Akıl Çağı / Özgürlük Yolları 1, 1996

Yaşanmayan Zaman / Özgürlük Yolları 2, 1997

Aydınlar Üzerine, 1997

Yıkılış / Özgürlük Yolları 3, 1998

Edebiyat Nedir, 2005

Öznellik Nedir, 2015

Bir Yöneticinin Çocukluğu, 2021

Yöntem Araştırmaları, 2022

JEAN-PAUL SARTRE, 1905'te Paris'te doğdu. 1938'de, sonradan geliştireceği birçok felsefi konuya yer veren *Bulanık* adlı romanını yayımladı. Felsefe alanındaki asıl yeteneğini, 1943'te *Varlık ve Hiçlik* adlı kitabında ortaya koydu. 1945-1949 arasında *Özgürlük Yolları* adlı dört cilt olarak tasarladığı romanını kaleme aldı. İnsanı eylem içinde en iyi gösterecek türün tiyatro olduğuna karar vererek, *Sinekler*, *Gizli Oturum*, *Kirli Eller*, *Şeytan* ve *Yüce Tanrı*, *Nekrasov* ve *Altona Mahpusları* gibi oyunlar yazdı. Kendine özgü Marksizm anlayışını, 1960'ta *Diyalektik Aklın Eleştirisi* adlı yapıtında ortaya koydu. 1964'te değer görüldüğü Nobel Edebiyat Ödülü'nü reddetti. 20. yüzyılın en etkili düşünürlerinden biri olan Sartre, bireyin kökten özgürlüğünü vurgulayan varoluşçuluğun sözcülüğünü üstlendi, romanları ve oyunları ile dünya görüşünü çok geniş bir kitleye aktardı. 1980'de Paris'te öldüğünde Sartre'ın cenazesine 25 binden fazla kişi katıldı.

SELÂHATTİN HİLÂV, 1928 yılında İstanbul'da doğdu. 1946'da İstanbul Erkek Lisesi'ni, 1950'de İstanbul Üniversitesi Edebiyat Fakültesi Felsefe Bölümü'nü bitirdi. 1954-1958 yılları arasında Sorbonne Üniversitesi'nde felsefe dersleri aldı. Pek çok gazete ve dergide çalışan Hilâv, *Yazko Felsefe Dergisi*'ni yönetti. *Diyalektik Düşüncenin Tarihi* (1966), *100 Soruda Felsefe El Kitabı* (1970), *Edebiyat Yazıları* (1993) ve *Felsefe Yazıları* (1993) adlı kitapları bulunan ve birçok çeviriye de imza atan Hilâv, 2005'te öldü.

Madame Z.ye

I
OKUMAK

Alsace'ta, aşağı yukarı 1850'de, çocuklarıyla ne yapacağını bilemeyen bir ilkokul öğretmeni, bakkallığa razı oldu. Mesleğini bırakan bu adam, yaptığı fedakârlığa bir karşılık bulmalıydı; kendisi, kafaları yetiştirmekten vazgeçtiğine göre, oğullarından biri ruhları şekillendirmeli ve ailede bir papaz olmalıydı. Charles papaz olacaktı. Ama Charles ortadan kayboldu ve bir at cambazı kızın peşine düştü. Fotoğrafı da duvarda ters çevrildi ve adının anılması yasaklandı. Sıra kimdeydi şimdi? Auguste babasının fedakârlığını hemen taklit etti. Ticarete atıldı ve başarılı oldu. Geriye, belirgin bir yatkınlığa sahip olmayan Louis kalıyordu. Baba bu sakın oğlanın yakasına yapıştı ve bir el çabukluğuyla papaz yaptı onu. Daha sonraları Louis, uysallığı, ünlü Albert Schweitzer'in bu dünyaya gelmesine neden olacak kadar ileri götürdü. Bu arada, Charles at cambazı kızı yakalayamamıştı; babasının o güzel fedakârlığının etkisinde kalmış ve hayatı boyunca yüce şeylerden tat almayı sürdürmüş ve bütün çabasını, önemsiz olaylardan büyük durumlar yaratmaya yöneltmişti. Görüleceği gibi, ailedeki eğilimden sıyrılmaya yanaşmıyordu. Daha hafifletilmiş bir ruhaniliğe, at cambazı kızlarla ilişki kurmasına elverecek bir din adamlığına vermek istiyordu kendini. Çözüm öğretmenlikteydi ve

Charles, Almanca öğretmeyi seçti. Hans Sachs üzerine bir tez verdi, daha sonra kendisinin icat ettiğini söylediği dolaysız öğretim yöntemini benimsedi; Monsieur Simonnot ile birlikte çok beğenilen bir *Deutsches Lesebuch* yayımladı ve mesleğinde hızla ilerledi: Mâcon, Lyon, Paris. Paris'te ödül dağıtımında, metni ayrıca basılma şerefine ulaşan bir konuşma yaparak şöyle dedi, "Sayın Bakan, bayanlar, baylar ve sevgili çocuklarım, bugün size neden söz edeceğimi asla tahmin edemezsiniz! Müzikten söz edeceğim!" Günlük olaylara ilişkin şiirlerde kimse eline su dökemezdi. Aile toplantılarında, "Louis en dindarımız, Auguste en zenginimizdir; bense en zekimiz." Kardeşler güler, görümceler de dudaklarını ısırırdı. Charles Schweitzer, Mâcon'da bir Katolik dava vekilinin kızı olan Louise Guillemine ile evlendi. Balayından nefret etmişti gelin, kocası düğün yemeği bitmeden kapıp götürmüş ve bir trene atmıştı onu. Yetmiş yaşında, Louise, bir gar büfesinde önlerine getirilen pırasa salatasından hâlâ söz ederek şöyle derdi: "Pırasanın beyaz kısmının hepsini o alıyor, yeşilini bana bırakıyordu." Alsace'ta masadan hiç kalkmadan on beş gün geçirdiler; kardeşler kendi lehçelerinde pisliklerden söz eden hikâyeler anlatıyorlardı birbirlerine; papaz da kimi zaman Louise'e dönüyor ve Hıristiyan merhameti gereği bu hikâyeleri tercüme ediyordu. Louise, çok geçmeden karıkoca ilişkilerinin gerektirdiği ödevlerden kendisini kurtaracak ve ayrı bir odada yatmasını sağlayacak nedenler bulmakta gecikmedi; baş ağrılarından söz ediyordu durmadan; yataktan çıkmıyor, güürültüden, tutkudan, coşkularından ve Schweitzerlerin adi ve tiyatrovary kaba hayatlarından nefret ediyordu. Bu dipdiri, muzip, ama soğuk kadın, dümdüz ve kötü bir şekilde düşünüyordu; çünkü kocası iyi, ama dolaşık bir biçimde düşünüyordu. Kocası yalancı ve saf olduğu için kadın her şeyden şüphe ediyordu, "Dünyanın döndüğü-

nü söylüyorlar, nereden biliyorlar ki?” diyordu. Erdemli aktörlerin ortasında kaldığı için, erdemden de, komediden de nefret ediyordu. Kaba ruhçuların oluşturduğu bu aile içinde yolunu şaşırılmış olan bu kurnaz ve gerçekçi kadın, Voltaire’den bir satır okumadan diklenerek Voltai-rci oldu. Çıtı pıtı, tombul, sinik ve neşeliydi; sonunda katışksız bir olumsuzlama haline geldi; bir kaş kaldırışla, belli belirsiz bir gülümsemeyle, en yüce davranışları bile, yalnızca kendisi için ve kimse farkına varmaksızın yerle bir ediyordu. Olumsuz gururu ve her şeyi reddeden bencilliği, varlığını yiyip bitiriyordu onun. En önde olmaya gıpta etmeyi istemeyecek kadar mağrur ve ikinci sırada kalmaktan da memnun olmayacak kadar kendini beğenmiş olduğu için kimselerle görüşmüyordu. “Kendinizi aratmayı bilin,” derdi. Başta çok aradılar onu, sonra gittikçe daha az aradılar ve göremedikleri için de unuttular. Koltuğunu ya da yatağını hemen hiç terk etmiyordu. Natüralist ve püriten olan (bu erdemler bileşimine, sanıldığından çok daha az rastlanır) Schweitzerler, bedeni Hıristiyanca hor görürken bedensel işlevleri alabildiğine onaylayan kaba sözcükler kullanmayı seviyorlardı; Louise ise, gizli anlamları olan sözcüklerden hoşlanıyordu. İma dolu romanlar okurdu ve onların can alıcı olaylarından çok, üzerlerindeki saydam peçeleri takdir eder, “Çok cüretkâr, çok iyi yazılmış bu. Kurcalamayın bu işi, ölümlüler! Bırakın!”¹ derdi tatlı bir tavırla. Bu buz gibi kadın, Adolphe Belot’nun *La Fille de Feu*’sünü okurken gülmekten öleceğini düşünmüştü. Evliliğinin, sonu hep kötü olaylarla biten ilk gecelerini anlatmaktan hoşlanırdı; kocası hayvanca aceleciliğiyle karısının boynunu tahta döşeğe bastırıp adeta kırardı ve kimi zaman da yeni gelin, sabah oldu-

1. Pierre-Charles Roy’nun (1683-1764) bir dizesi. (Ç.N.)

ğunda çıplak ve deliye dönmüş halde aynalı dolabın içinde bulunurdu. Louise yarı karanlıkta yaşardı; Charles onun odasına girer, panjurları açar, bütün lambaları yakardı ve karısı elleriyle gözlerini örterek inlerdi, "Charles! Gözlerimi kamaştırıyorsun!" Ama bu direnci, mizacından kaynaklanan bir karşı koymanın sınırlarını aşmazdı. Charles korkutuyordu onu, hayli canını sıkıyordu ve bir tarafına dokunmadığı sürece de kimi zaman dostluk duygusuna yol açıyordu. Kocasını bağarmaya başlayınca, Louise yelkenleri suya indiriyordu. Charles, hiçbiri beklenmeden ondan dört çocuk yaptı: küçük yaşta ölen bir kız, iki oğlan ve bir kız daha. Kayıtsızlık ya da saygı yüzünden çocukların Katolik dininde yetiştirilmelerine izin verdi. Dinsel inancı olmayan Louise de Protestanlıktan tiksindiği için, onları inançlı kişiler olarak yetiştirdi. İki oğlan anneden yana çıktılar; anne de onları, çam yarması babalarından yavaşça uzaklaştırdı. Charles bunun farkına bile varmadı. Büyük oğlan Georges, École Polytechnique'e¹ girdi, küçüğü Émile ise Almanca öğretmeni oldu. Bu adam kafamı her zaman kurcalar. Bekâr kaldığını ama sevmediği halde babasını her konuda taklit ettiğini biliyorum. Baba-oğul sonunda bozuştular; unutulmaz birkaç barışma da gerçekleşti. Émile hayatını gizliyordu; annesini taparcasına seviyor, haber vermeden ziyaret ediyor, öpücüklerle boğup okşuyor, ardından, babasından, önce alaycılıkla daha sonra köpürerek söz ediyor ve kapıyı çarpıp ayrılıyordu. Annesi sanırım seviyordu Émile'i, ama oğlundan korkuyordu da; bu iki kaba ve zor adam yoruyordu onu; yanında hiç bulunmayan Georges'u her ikisine de tercih ediyordu. Émile, 1927'de, yalnızlıktan çıldırış halde öldü; yastığının altında bir toplu tabanca, ba-

1. Fransa'nın ünlü yüksek öğretmen okulu. (Ç.N.)

vullarında da yüz çift delinmiş çorap ve yirmi çift topukları aşınmış ayakkabı buldular.

En küçük kız kardeş, Anne-Marie, çocukluğunu bir sandalyenin üzerinde geçirdi. Sıkılmayı, dimdik oturmayı, dikiş dikmeyi öğrettiler ona. Yetenekleri vardı, ama söz konusu becerileri geliştirmemenin daha doğru olduğunu düşündüler; taptaze bir güzelliği vardı, ama bunu da sakladılar ondan. Bu orta halli, ama mağrur burjuvalar, güzelliği, kendi olanaklarının üzerinde ya da durumlarının altında bulunan bir şey olarak görüyorlardı; ancak marizler ve fahişelerde bulunabilirdi bu nitelik. Louise kibir küpüydü; aldanma korkusuyla çocuklarında, kocasında ve hatta kendisinde bulunan en belirgin nitelikleri inkâr ediyordu. Charles, başkalarındaki güzelliği algılamayı bilmiyordu, sağlıkla karıştırıyordu onu; karısının hastalığından sonra, yanağından kan damlayan, bıyıklı ve sağlıklı, gülbüz, idealist kadınlarla avutuyordu kendini. Elli yıl sonra, Anne-Marie, bir aile fotoğraf albümünü karıştırırken eskiden güzel olduğunu fark etti.

Charles Schweitzer'in aşığı yukarı Louise Guillemin'e rastladığı sırada, bir taşra doktoru, Perigordlu zengin bir toprak sahibinin kızıyla evlendi ve Thiviers'in kasvetli ana caddesinde, eczane karşısında bir eve yerleşti. Evlenmenin ertesi günü kayınpederin beş parası olmadığı meydana çıktı. Küplere binen Doktor Sartre, kırk yıl konuşmadı karısıyla; yemek masasında derdini işaretlerle anlatıyordu; karısı sonunda "pansiyonerim" diye adlandırdı onu. Ama yine de yatağına giriyordu kadının; kimi zaman tek sözcük söylemeden onu gebe bırakıyordu: İki oğlan, bir kız çocukları oldu ve bu sessizlik çocuklarına Jean-Baptiste, Joseph ve Hélène adları verildi. Hélène bir süvari subayıyla hayli genç yaşta evlendi ve subay çok geçmeden aklını kaçırdı; Joseph, Zuhaf birliklerinde askerliğini yaptı ve genç yaşta ana-babasının ya-

nına döndü. Mesleği yoktu; babasının suskunluğu ile anasının haykırışları arasında kekeme oldu ve bütün hayatını sözcüklerle savaşarak geçirdi. Jean-Baptiste, denizlerde yaşamak için denizcilik okuluna girmeyi tercih etti. 1904'te Cherbourg'da, deniz subayı olarak ve Cochinchine hummalarıyla bitap halde Anne-Marie Schweitzer ile tanıştı; bu ihmal edilmiş uzun boylu kıza tutuldu, onunla evlendi ve alelacele bir çocuk yaptı ona; bu çocuk benim ve babam, ölüme sığınmaya çalıştı.

Ölmek kolay değildi; bağırsak humması ağır ağır artıyordu, ara sıra duraksıyordu. Anne-Marie, büyük bir bağlılıkla bakıyordu ona, ama edebini, onu sevmeye varacak ölçüde bozmuyordu. Louise, karı-koca hayatı konusunda uyarıyordu onu. Kanlı gerdekten sonra, geceleri yaşanan bayağılıklarla kesintilere uğrayan sonu gelmez bir fedakârlıklar dizisiydi bu hayat. Annesini örnek alan benim annem de ödevi zevke tercih etti. Babamı, evlenmesinden önce de sonra da pek tanıyamamıştı ve bu yabancının, kendi kollarında niçin öldüğünü sormuş olmalıydı kendine. Babamı, Thiviers'den birkaç fersah ötedeki küçük bir çiftliğe götürdüler; babası her gün iki tekerlekli bir arabayla onu görmeye geliyordu. Uykusuz geceler ve üzüntüler bitirmişti Anne-Marie'yi; sütü kesildi, beni, yakın bir yerde sütanneye verdiler, ben de ölmek için elimden geleni yaptım; bağırsak hummasıyla ya da hıncımla. Yirmi yaşında, deneyimsiz ve yol göstericisiz annem, ayağı çukurda bu iki yabancı arasında paralanıyordu; yaptığı mantık evliliği, hastalıkta ve matemde gösteriyordu içyüzünü. Ben bu durumdan yararlanıyordum. O dönemde anneler, çocuklarını kendileri ve hem de uzun süre emziriyorlardı; bu ikili can çekişme şansı olmasaydı, geç süttten kesilmenin güçlükleriyle karşılaşacaktım. Hastalıklı ve dokuz aylıkken zorla süttten kesilmiş bir çocuktum; humma ve bitkinlik, anne ile çocuğun

bağlarını kesen son makas darbesini duymamı engellemişti; böylece, yalın sanrılar ve kaba idollerle dolu karmakarışık bir dünyaya daldım. Babam ölünce, Anne-Marie ile ben, ortak bir kâbustan uyandık ve iyileştik. Ama bir yanlış anlamamın kurbanıydık. O, gerçekten hiçbir zaman terk etmediği oğluna kavuşuyordu; ben, bir yabancının dizlerinde kendime geliyordum.

Parası ve mesleği olmayan Anne-Marie, ana-babasının yanında yaşamaya karar verdi. Ama babamın bu dünyadan küstahça göçüp gitmesi, Schweitzerlerin ağrına gitmişti, bir boşamaya çok benziyordu bu ölüm. Bunu önceden tahmin edemediği ve engelleyemediği için annemin adı suçluya çıktı; alıkça davranıp işe yaramaz bir koca almıştı o. Kucağında bir çocukla Meudon'a dönen uzun boylu Ariane'a herkes yine de iyi davrandı. Büyükbabam, emekliliğini istemişti, ama hiçbir sitemde bulunmadan yeniden çalışmaya başladı; büyükannem de sessiz sedasız bir zaferin tadını çıkardı. Ama minnettarlıktan ürperen Anne-Marie, iyi davranışların altındaki suçlamayı sezinliyordu. Aileler, dulları, evlenmeden çocuk sahibi olan kızlara tercih ederler kuşkusuz; ama kıl payı. Anne-Marie, bağışlanmak için kendini hesapsızca harcadı; Meudon'da ve daha sonra Paris'te ana-babasının ev işlerini gördü, kâhyalık, hastabakıcılık, sofracıbaşılık, nedimelik ve hizmetçilik yaptı, ama annesinin sessiz sıkıcılığının önünü alamadı. Louise, her sabah yemek listesi hazırlamayı ve her akşam hesapları yapmayı bezdirici bir iş olarak görüyor, ama bunu bir başkasının yapmasını da kaldıramıyordu; yükümlülüklerinin elinden alınmasına, yetkilerini kaybetmekten tedirginlik duyarak razı oluyordu. Gittikçe yaşlanan bu sinik kadının bir tek yersiz hayali vardı. Kendisinin vazgeçilmez bir kimse olduğuna inanıyordu o. Bu hayal gittikçe silikleşti ve Louise kızını kıskanmaya başladı. Zavallı Anne-Marie bir şey yapmasa, bir yük olmakla

suçlanıyor; yapsa, evin idaresini ele geçirdiğinden şüpheleniliyordu. Birinci belayı savuşturmak için bütün cesaretini, ikincisinden sıyrılmak için bütün alçakgönüllülüğünü kullanması gerekiyordu. Çok geçmeden genç dul, yeniden çocuk durumuna sokuldu: Lekeli bir bakireydi artık. Cep harçlığı alma hakkı vardı, ama vermeyi unuttuyorlardı; üstündekileri havı dökülene kadar giyiyordu ve büyükbabam ona yeni giysiler almayı düşünemiyordu. Tek başına sokağa çıkmasına zar zor izin veriliyordu. Çoğu evli olan eski kız arkadaşları onu yemeğe çağırarak olsalar, çok önceden izin istemek ve kendisinin saat ondan önce eve getirileceği konusunda söz vermek gerekiyordu. Bundan ötürü, ev sahibi yemeğin ortasında masadan kalkıyor, Anne-Marie'yi arabayla eve götürüyordu. Bu arada büyükbabam, üzerinde geceliği, elinde saati, yatak odasını arşınlayıp duruyordu. Saat onu çalınca da kükremeye başlıyordu. Ziyaretler gittikçe azaldı ve annem, ceremesi bu kadar büyük zevklerden tiksinemeye başladı.

Jean-Baptiste'in ölümü hayatımın büyük olayıydı. Bu olay annemi zincirlerine döndürmüş ve beni özgürlüğe kavuşturmuştu.

İyi baba yoktur ve bu bir kuraldır; ama bu kusur yüzünden erkekler değil, çürümüş babalık bağları suçlanmalıdır. Dünyaya çocuk getirmekten daha iyi ne var, ama bazı çocuklara sahip olmak ne büyük haksızlık! Yaşamış olsaydı, babam, boylu boyunca üzerime çökecek ve ezecekti beni. İyi ki genç yaşta öldü ve ben; tüm hayatları boyunca, omuzlarındaki Ankhises'lerini taşıyan Aineias'lar arasında oğullarının sırtına binmiş bu görünmeyen doğrutuculardan nefret eden ve yapayalnız olan ben, bir kıyıdan ötekine geçiyordum; ardımda, babam olmak için gerekli zamanı bulamamış genç bir ölü bırakmıştım; o ölü bugün benim çocuğum olabilirdi. İyi mi, kötü mü oldu bu? Bilmiyorum, ama seçkin bir psikana-

lizcinin yargısına katılıyorum: Bende üstben yoktur.

Ölmek her şey değildir; zamanında ölmek gerekir. Daha sonraları suçlu hissettim kendimi; bilinçli bir öksüz haksız bulur kendini; onu görünce hoşnutsuzluk duyan ana-babasının, gökyüzündeki dairelerine çekildiğini düşünür. Ama ben hoşlanıyordum bundan, kasvetli durumum saygı uyandırıyor ve önem kazandırıyor bana; matemimin de erdemlerimden biri olduğunu düşünüyordum. Babam yalan yanlış ölme önceliğini göstermişti. Anneannem, onun ödevlerinden kaydardığını söyler dururdu; Schweitzerlerin uzun yaşadığını söyleyerek haklı olarak şişinip duran büyükbabam, otuz yaşında dünyadan göçmüş olmayı kabul etmiyordu ve bu şüpheli ölümün ışığında, en sonunda damadının hiç yaşamamış olduğu şüphesine kapıldı ve giderek onu unuttu. Ben onu unutmak olanağına da sahip değildim; birdenbire çekip giderek, onu tanımak zevkenden yoksun bırakmıştı Jean-Baptiste beni. Bugün bile onun hakkında bu kadar az şey bildiğim için şaşkınlık içindeyim. Oysa sevmişti o, yaşamak istemişti ve kendini ölümlük görmüştü; bunlar, bir insanın insan olmasına yeter. Ama ailemden hiç kimse onun hakkında merak duymama önayak olmamıştı. Yıllar boyunca, yatağımın üstünde, duvarda, temiz bakışlı, yuvarlak ve dazlak kafalı ve gür bıyıklı, ufak tefek bir subayın resmini görebildim. Annem yeniden evlendiğinde, bu resim ortadan kayboldu. Daha sonra, babamın kitapları elime geçti: Le Dantec'in bilimin geleceği hakkında bir eseri ve Louis Weber'in *Vers le positivisme par l'idéalisme absolu*¹ adlı bir başka kitabı. Bütün çağdaşları gibi o da saçma sapan şeyler okuyordu. Sayfa kenarlarında, doğduğum zamana aşağı yukarı denk düşen canlı ve

1. Mutlak İdealizmden Pozitivizme Doğru. (Ç.N.)

parıldayan, ufak bir ışığın kalıntıları olan, okunması güç yazılar buldum. Kitapları sattım; bu müteveffa beni hemen hiç ilgilendirmiyordu. Onun hakkında kulaktan bir şeyler işitmiştim; tıpkı *Demir Maskeli Adam* ya da *Chevalier d'Éon* gibi ve onunla ilgili olarak bildiklerimin benimle ilişkisi yoktu. Beni sevmiş miydi, kollarına almış mıydı, şimdi bir oyuk haline gelen temiz bakışlı gözlerini oğluna çevirmiş miydi? Kimse hatırlayamıyordu bunları ve bunlar yitip gitmiş heyecanlardı. Bu baba bir hayalet, bir bakış bile değildi; ikimiz de bir süre bu toprağa ayak basmıştık, hepsi bu işte. Bir ölünün oğlu olmaktan çok, bir mucizenin çocuğu olduğum sezdirildi bana. Hiç kuşkusuz benim kaypaklığım buradan kaynaklanıyor. Ben bir şef değilim, şef olmayı da özlemem. Komut vermekle komutlara itaat etmek aynı şeydir. En otoriter kimse bile başkasının kutsal bir asalağın (örneğin babasının) adına verir komutları; kendi çektiği soyut şiddet ve işkenceleri başkasına aktarır. Ben, bütün hayatım boyunca gülmeden ve başkalarını güldürmeden emir vermedim; bunun nedeni, bende iktidar kanserinin olmaması ve bana itaat denilen şeyin öğretilmemiş olmasıdır.

Kime itaat edecektim? Bana dev gibi bir genç kadın gösteriliyor ve onun annem olduğu söyleniyordu. Bıraksalar, “ablam” derdim ona. Herkese boyun eğen ve gözaltında yaşayan bu bakirenin bana hizmet etmek için burada olduğunu görüyordum. Seviyordum onu, ama ona kimse saygı duymuyorsa, ben nasıl duyabilirdim? Evimizde üç oda vardı: büyükbabamınki, büyükanneminki ve “çocuklarınki”. “Çocuklar” bizdik; hem küçüktük, hem de bakılıyorduk. Ama herkesin ilgisi banaydı. *Odama* bir genç kızın yatağı konmuştu. Genç kız yalnız uyuyor ve bütün iffetiyle uykudan kalkıyordu; banyoya koşup “yıkandığı” zaman ben hâlâ uyuyordum; tamamen giyinmiş olarak geri geliyordu: Ben nasıl olur da ondan doğmuş

olabilirdim? Talihsizliklerini anlatıyordu bana ve ben de acıyarak dinliyordum onu. Korumak için, ileride onunla evlenecektim. Koruyacağım konusunda söz veriyorum ona; kol kanat gerecektim ve gençliğimi onun yoluna se-recektim. Ona itaat edeceğim mi düşünülüyordu? Oysa bende, onun ricalarını kabul etme iyiliği vardı. Zaten bana emir de vermiyordu, birkaç zarif sözcükle, gerçekleştirileceğini kabul ettiğim için bana övgüler yağdırdığı bir geleceğin taslağını çiziyordu: “Sevgili yavrum, uslu uslu burnuna ilaç damlattırarak, değil mi?” Ben de kendimi bu yumuşacık kehanetlerin tuzağına bırakıyordum.

Geriye saygıdeğer aile reisi kalıyordu: Tanrı Baba’ya o kadar benziyordu ki, çoğu zaman gerçekten Tanrı sanıyorlardı onu. Bir gün kiliseye arka kapıdan girmişti; papaz, yarım imanlıları göksel yıldırımlarla korkutuyor ve “Tanrı burada! Görüyor sizi!” diyordu. Dindarlar ansızın, kürsünün üstünde kendilerine bakan iriyarı ve sakallı bir ihtiyar görüp kaçmışlardı. Bazen de, dizlerine kapandıklarını söylerdi büyükbabam. Birdenbire ortada görünmekten hoşlanırmıştı. 1914 Eylülünde Arcachon’daki bir sinemada ortaya çıktı ansızın; ışıkların yanmasını istediği zaman annem ve ben oradaydık; birtakım beyler onun çevresindeydi ve melekleri andıran hareketler yapıp “Zafer! Zafer!” diye haykırıyorlardı. Tanrı sahneye çıkmış ve Marne bildirisini okumuştum. Sakalları siyahken Yehova’ya benziyordu ve Émile’in, dolaylı olarak onun yüzünden ölmüş olduğundan şüphelenmişim hep. Bu öfke tanrısı, oğullarının kanını tıkabasa içiyordu. Ama ben uzun hayatının sonlarında ortaya çıkıyordum; sakalı beyazlaşmış ve tütün yüzünden sararmıştı; babalıktan da artık zevk almıyordu. Ama eğer beni dünyaya getirtmiş olsaydı, sanırım köleleştirmekten de alamayacaktı kendini; onun huyuydu bu. Ben bir ölüye ait olduğum için talihliydim; bir ölü, bir çocuğun her zamanki ceremesi olan

Nazik, kitapsever bir ailenin çocuğu olarak dünyaya gelen, dul bir anne ile sevgi dolu büyükanne ve büyükbabası tarafından büyütölen Sartre *Sözcükler*'de, çocukluk anılarından yola çıkarak edebiyatın ve dilin, insan yaşantısındaki önemine dikkat çeker. Ayrıca şaşı ve çelimsiz olduğu için yaşıtlanınca dışlanan küçük bir oğlan olarak "sözcükler"e sığınması ve kendisini dışlayan dünyayı düşlerinde yeniden yaratmaya çalışması, edebiyat ve felsefeyle yaşamı boyunca sürececek aşk ilişkisinin ipuçlarını taşır bağrında.

20. yüzyılın en etkili düşünürlerinden Jean-Paul Sartre'in gözöpek yaşamının öyküsü *Sözcükler*, çoğu kez Jean-Jacques Rousseau'nun *İtiraflar*'ıyla kıyaslanmıştır. Sartre'in 59 yaşında kaleme aldığı ve alışılmış otobiyografilerden çok farklı olan bu kitap, çağının tüm yalanlarını ve yanılsamaları görmüş bir adamın ironisiyle bir yazarın çocukluk çağını, görölmemiş bir cesaretle yorumlayışı açısından bir başyapıttır.

"Jean-Paul Sartre'i anlamak, bugün hakkında önemli bir şeyleri anlamaktır."

Iris Murdoch

#fransizedebiyatı #gençlik #aile #toplum #anı #çocukluk

 CAN

canyayinlari.com | [f](#) | [@](#) | [X](#) canyayinlari

otobiyografi

ISBN 978-975-07-6479-0

9 789750 764790